

Salige ere de Døde, som doe i Herren her-
ester; Ja Aanden siger: At de skal hvile af de-
res Arbejde, men deres Gierninger skal
følge med dem. Apoc. XIV, 13.

Betragtet,

Da

Den i Livet Hønhagtede og Dydzættede Matrone,

Nu Himmel-salige

MAD. GEDSCHE

Sal. MATTHIAS

PETSCHE

Havde, som en troe Christi Strids-Mand båret her i den
Stridende Kirke 74 Aar, 4 Maaneder og 15 Dage, hvorefter hun
erlangede en ønskelig Sener,

Da hendes dørbare Siæl den 22 Decembr. 1758.
indgik til evig Glæde;

Hvis overblevne Nordiske Levninger

3 Dag den 4 Januarii 1759 med Hønsæelig Sørge Comitac bliver
ledsaget til sit Hvile-Sted i Bergens Kors-Kirke.

Og
i Betragtning af samme,

Følgende sørgeligt udtalte

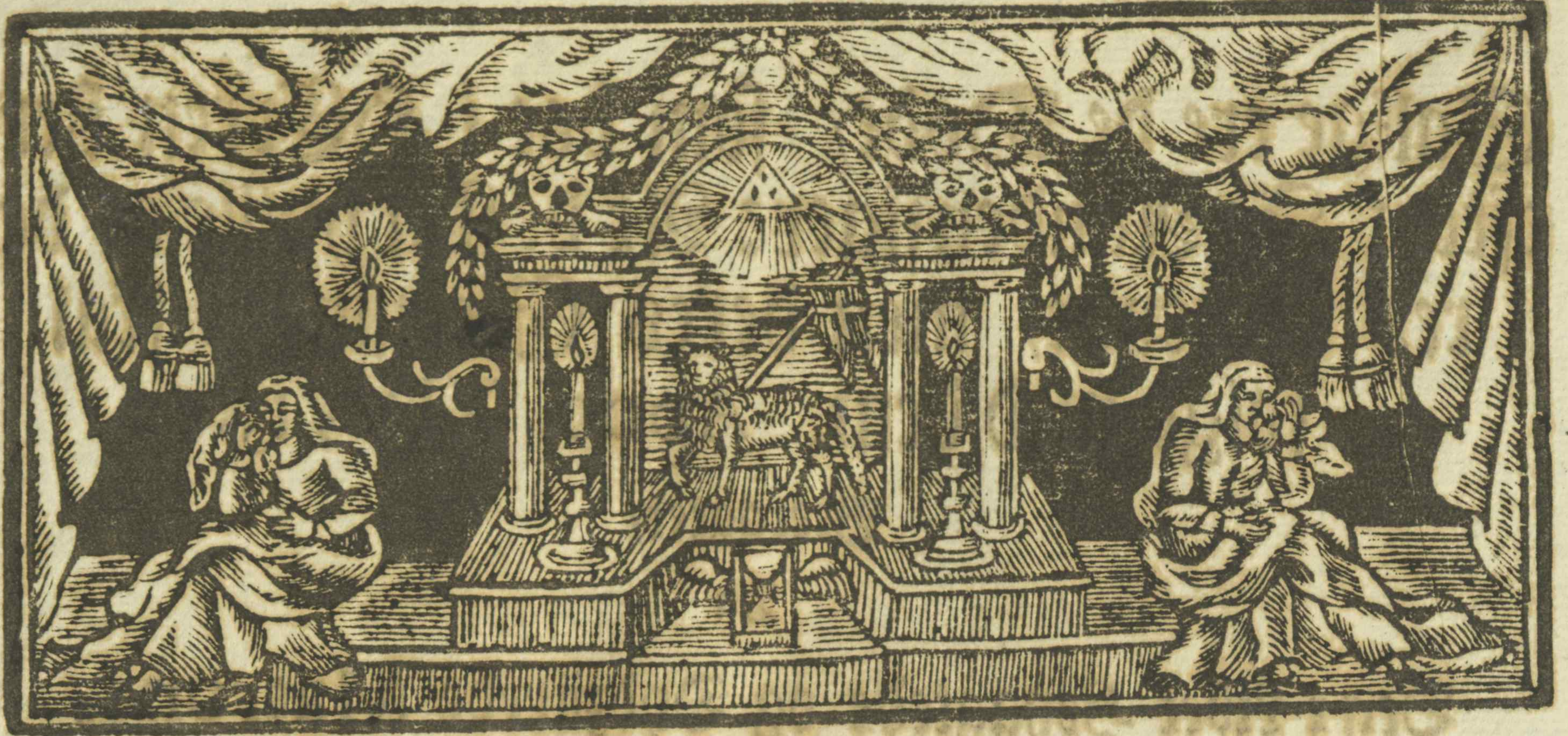
af

Caspar Jordan.

B E R G E N,

Trykt hos Christoph Koberg Kongel. Majest. privilegeret Bogtrykker.

Set Vd hi leber her, et Vd man ey kand kalde,
 Naar man ey leber saa, at det kand GUD aefalde;
 Thi, om man ikke ret derpaa beslitter sig,
 Da er det gandske Vd kuns idel Dunst og Sbig;
 Thi ingen Syndens Pen
 Til Gud kand bandre hen.

Men den, som i sit Vd har stedse GUD for Øye,
 Og i hans klare Ord ret bel sig kand fornøye;
 Det kalder jeg et Vd, den leber udi GUD,
 Og efter Døden bliir hans nær foreenet Brud;
 Thi den behager GUD,
 Som giør efter hans Bud.

I den Afdøde vi Exempel herpaa habet,
 Som nyttig har anvendt Guds andetroede Gader;
 Thi GUD har Hendes Trost i Sygdom, Kors og Nød,
 Hvorfor Hun af enhver kand siges: Salig Død;
 Thi den, som doer i GUD,
 Til Dømmen ey gaaer ud.

Sun lebede i GUD, og GUD i Hende boede,
 Hun stadig holdt ved ham, bestandig paa ham troede;
 Derfor ey siges kand, at Hun er død; men, at
 Hun er bortflyttet, og har faaet Himlen fat:
 Enhver maa det tilstaae,
 At Hun her lebede saa.

Kom derfor frem, og see den Dodes Lüg bortbares,
Hvis Etod i Graden ey ubilligen bor arres!
Kom Riig og Fattig Mand, du jo maa det tilstaae,
At Hun ey Hielpeløs lod nogen fra sig gaae;
Men Hielp beviiste dem,
Som kom til Hende frem.

Kom Fattig Skole-Barn, og see her Hendes Kiste
I Jorden sattes need, som ofte dig bespiste,
Som, naar i Kuld' og Frost Hun saae dig nogen gaa,
Ey sig betænkte, dig at gibe Klæder paa;
Maa du ey sørge, at
Hun habet dig forladt.

Du dog ey sørge maa, du maa ey heller græde;
Thi Hun har nu hos Gud erlangt større Glæde;
Til ham Hun kommen er, til ham Hun traagtede,
Det Jordiste Hun her kun lidet agtede;
Ald Verden med sin Pragt
Af Hende har foragt.

Kom frem I Tienere, i Hendes Bred har båret!
Kom I, som Mad paa Bord for Hende habet båret!
Kand I med Sandhed her fremsige, at Hun har
Sig vriste imod Jer? Nej, ligesom et Barn,
I maa tilstaae og sige:
I saar ey Hendes Lige.

Den Flintehaard jo er, som ikke Land opbærkes
Til Graad og Klagemaal, naar denne Skye optrækkes,
At denne fra os gif, som saa medlidend bar,
Ja alle Trængende for Hende Corrig taer;
Men horer! Sørger ey;
Hun gif den rette Bey.

Jeg tør og sige: De, som ikke habet trængt
Til Hendes Hielp, er og med Corrig stor befængt,
Fordi de misted den, som bar umistelig;
Men denne Skilsmis bar for Hende glædelig;
Thi, som en dyre Brud
Hun lebet nu hos Gud.

Der har Hun æbig Roe, der har Hun Fryd og Glæde;
Derfor I ikke maa for Hende Dyrkebræde;
Hun stienkes nu hos Gud, med Vellysts Strøm saa klar,
Fordi Hun elskte GUD, mens Hun i Lide var,
Ja Guds Bud-Ord det reene,
Var Hendes Trost alleene.

Hun har opnaaet nu den rette Junle-Glæde,
Da Hun nu prydet er for Lammets Stoel og Sæde
Med Herens Krone, som Hun længe ventet har,
Ja Jesus, Hendes Lyst, og eene Glæde har,
Nu kand Hun sig fornøye
For Guds albiise Dye.

Far vel, da salig Siel! bi onsker Dig til Lykke
Med Din erholdte Sene, med Herens dyre Smykke!
Far vel! Far æbig vel! bi Dig ey stuer meer,
For bi for Lammets Stoel igien hderandre seer.
O! Bid den Tiid var omme,
Bi kunde til Dig komme!

Den ledet nu for Gud
I bi som en blye Brud